

FORDUL A TEST, ÉS ANGYALLÁ LESZ

Azoknak a gyerekeknek, akik hintáznak a széken, mondom,
hogy tudom, milyen kényszeresen mozogni:
így mondjuk el, hogy korábban egy szorításban
fulladtunk meg.
Nem mi csináljuk, hanem a testünk.

Pályát képzünk felfoghatatlan események levezetésére:
hintázunk a széken, és szánkban nyolcasokat rajzolunk
a nyelvünkkel,
így egy rövid ideig fennmarad figyelmünk.
Férfi tanáraink ezt néha ajánlatnak nézik,
pedig sokáig nem kellett, hogy nyelvünk hozzájuk érjen.

Nekik mondom, hogy tudom, milyen, mikor a test nem tud
leállni:
ritmikus mozgással marasztaljuk a jelenbe magunkat,
ne nézd magad kívülről olyankor is, mikor semmilyen veszély
nem fenyeget.

Félünk, nehogy annyiszor kiszálljunk a testből, hogy angyalokká
váljunk.

Magunkban szüntelenül dúdolunk,
a hajunkat szagolgatjuk, és rágjuk a körmünk:
úgy teszünk, mint aki itt van.

Ez nem velünk történik, hanem a testtel.

Újra és újra emlékeztetjük magunkat:
az ékezeteket biggyesszük a betűkre, mielőtt előre menekülnénk.
Tépdessük a szánk szélét, kinyomjuk a pattanásunkat,
megvágjuk a bőrünket, önkielégítünk.

Mikor kiugrunk a hintából,
jólesően felsóhajtunk, hogy még mindig itt vagyunk.

Tükörcképünket tanuljuk felismerni az angyali arc helyett.

SZÉP ÁLMOKAT, LORD BOLTON

„Egy tetemöm vagyok” (Cs. L.)

I.

Milyen emlék az, aminek nincs története?
Heteken keresztül a tudat peremére küzdeni
nem-narratív emlékfoszlányokat;
kínlódni késekkel a vaginámban.
Ósi testemlékek szűrésében elképzelni
Joffrey-mat, Ramsay-emet.

Melyik szál volt előbb?

Gyöngé galambként tudatom, és saját magam
árulója,
fogvatartóim bálványozója vagyok.
A szüzességtől félek, tüzes billog.
A testem tudja, hogy elvesztem.
Ez a történet
nem a test igazsága.

II.

2009-ben kínzóim halálával az értékem is
megfagyott,
nyüszítettem teteme felett: fogoly szeretett
fogvatartója elvesztésekor.
A hadsereg tudatomban összecsapott,
de a Völgy lovagjai nem voltak ott,
hogy próbálják valótlanná tenni
tévesztéseimet.

Egy pillanatig győzött
Ramsay, igen;
kiigazítva hanyatlása ívét,
kiradírozva a test emlékezetét,
mindahány változatát.
A test emlékezetét kiradírozva.

III.
Értékesebb a testem tudata
kínzásodnál, Lord Bolton.
Késszúrás, kutyaharapás, pinaszőr égő szaga
kitörölhetetlen, akárhogy is
küzdesz az embertestek tömegében.
Saját kutyáiddal etetem meg haláloedat.

A párhuzamos történeteket eggyé olvasztani,
jóvátenni semmit nem lehet,
az emlékezet szilánkos,
de a testem, ez az egy: megmaradt.
Ez a vérfürdő, amelyre emlékezem;
a ragyogás makulátlan.

LAWNCHAIR LARRY

Az örökkévaló jelenben
székembe kapaszkodom,
és nem tudom újraindítani
az idő múlását.